

man i dette Tilfælde skulde undlade at lade Loven i hele dens Udstrækning gælde for Færøerne. Jeg kan kun se en eneste Grund til at fravige dette, og det var, om den højtærede Minister gjorde Lovens Fremme afhængig af, om Loven kom til at gælde for Færøerne eller ikke. Saa staar man over for det Spørgsmaal: Skulle vi lade alle saadanne Børn her i Landet gaa for Lud og foldt Vand eller alene lade de færøste Børn gøre det? Hvis det var Tilfældet, vilde jeg naturligvis frasælbe mit Forslag. Saa ofre vi hellere Børnene deroppe paa Færøerne — de ere jo ikke saa talrige — for at faa Tilsyn med Børnene her nede. Men jeg vil dog haabe, at den højtærede Minister ikke vil sætte Sagen paa Spidsen og sige, at saaledes skal det være. Det er naturligt, at det færøste Lagting faar Lejlighed til at udtale sig om de Sager, der vedrøre Færøerne. Men, som det er blevet udtalt, staar der i den Lov, som blev citeret: „saa vidt muligt“, og der foreligger her et Tilfælde, hvor det ikke er muligt at konferere om dette enten — eller. Altsaa, enten kan Loven, som den her foreligger, ikke komme til Forhandling, før der indløber Svar fra Færøerne, og saa bliver der ikke nogen Lov af det, eller ogsaa vedtage vi Loven med den Ændring, der her er stillet, uden at Færøerne fik noget at vide derom. Der bliver altsaa disse to Muligheder, at hele Loven falder, eller at denne Paragraf gaar ud. Om Spørgsmaal af denne Bestaendighed maa vi kunne stønne, uden at vi just behøve at høre det færøste Lagting om Sagen. Forholdene ere ikke i den Grad forskjellige, at de kunne give Anledning dertil. Det ærede Medlem har ikke med et eneste Ord overbevist mig om eller blot paapeget, at der er saadanne Forhold til Stede, at vi her skulle gøre en Undtagelse angaaende Tilsyn med Plejebørn med Hensyn til Færøerne.

T. Thomsen: Det ærede Medlem, som nu satte sig, udtalte, at Børnene paa Færøerne gaa for Lud og foldt Vand, og udtalte det gentagne Gange. Det ærede Medlem har, saa vidt jeg ved, en kort Tid opholdt sig i Hovedstaden Torshavn deroppe og skulde altsaa kende noget til Forholdene. Det er derfor meget forbaavsende, at det ærede Medlem kan fremkomme med en saadan Bemærkning. Det ærede Medlem modsagde ikke, hvad jeg fremhævede før, at forældreløse og ligestillede Børn blive anbragte hos Slægtninge og andre gode Venner. Det ærede Medlem mente dog, at ogsaa saadanne Børn, som ere anbragte paa den Maade, trænge til Tilsyn, men jeg vil

i den Henseende blot henbise til selve Lovforslaget, i hvis § 6 der i Begyndelsen staar: „Kommuneraadet kan fritage Plejeforældre for Tilsyn under saadanne Forhold, hvor Hensynet til Fortjeneste eller Erhverv stønnes at ligge uden for Bevægrunden til Plejeforholdet“. Loven vil altsaa ikke tage saadanne Tilfælde med som dem, vi have paa Færøerne, men i saa Henseende skulle Kommuneraadene her passe paa og tage tilbørligt Hensyn til, om det er Benge og et Erhverv, det drejer sig om, eller om det er en Tjeneste, man gør Værnet. Jeg forstaar i det hele taget ikke, at det ærede Medlem fra Bornholm har den Sver for at udvide denne Lov til Færøerne, skønt Repræsentanterne derfra ikke ønske, at den skal gælde for Færøerne, og skønt hverken Færøernes Lagting eller overhovedet Myndighederne der oppe have udtalt noget Ønske om at faa denne Lov udvidet dertil. Hvorfor er det ærede Medlem saa ivrig for at faa denne Lov udvidet til Færøerne? Jeg vil spørge det ærede Medlem, hvad han vilde sige, dersom vi Færinger gav os til at lovgive for Bornholm mod de bornholmske Repræsentanters og den bornholmske Befolknings Ønske.

N. J. Jensen: Jeg ser meget godt, hvad der staar i § 6 om, at Kommuneraadet kan fritage saadanne Plejeforældre for Tilsyn. Tre Forholdene altsaa saaledes paa Færøerne, at de, som antage sig Plejebørn, ere saa prægtige, gode og brave Menneker, at de ikke behøve Tilsyn, blive de fritagne derfor, og saa kommer hele dette Apparat slet ikke i Bevægelse. Jeg synes derfor ikke, der var nogen Grund til at gøre nogen Omstændigheder derover. Til sidst spurgte det ærede Medlem, hvad jeg vilde synes om, dersom vi vilde lovgive her for Bornholm paa en Maade, som Bornholmerne ikke syntes om. Jeg tror rigtignok, at man vilde stille temmelig store Krav fra Bornholms Side, dersom man vilde forlange, at man her i Tinget skulde rette sig efter, hvad Bornholmerne vilde forlange, saaledes at man ikke i den Henseende kunde bestemme noget for Bornholm, som Bornholmerne ikke syntes om.

Justitsministeren (Kellermann): Jeg vil tillade mig at bemærke, at Grunden, hvorfor jeg er mod Ændringsforslaget under Nr. 4, hovedsagelig er den, at der efter min Mening ikke vil være nogen Banstæthed for Sogneraad og Kommunalraad ved at faa et frivilligt Tilsyn, naar de blot ville gøre sig nogen Umage for at tilvejebringe et saadant,